

Responsabilitat política

JORDI SÀNCHEZ / Politòleg

AVUI, 25 de març del 2009

L'acord sobre finançament, si arriba, ho farà en temps de descompte i amb la sensació que ha mancat lleialtat des de les institucions centrals en el compliment de l'Estatut. Els motius d'aquest retard són múltiples. Alguns diuen que des de l'estiu passat el ministre Solbes s'ha vist derrotat per la desmotivació política. I de fet tant en la negociació del nou model de finançament com en el lideratge per sortir de la crisi la seva brillantor habitual ha desaparegut, per dir-ho suau. Tant se val si això és cert o no, en la mesura que si fos certa aquesta informació mai hauria de ser considerada com un argument vàlid per justificar allò que a hores d'ara és injustificable. Altres diuen que aquest retard és fruit de les dificultats tècniques i d'altres que més aviat respon a una estratègia del PSOE per evitar quedar atrapat en moments de compromisos electorals.

SENSE NEGAR LES DIFICULTATS D'UNA negociació com aquesta, crec que és indiscutible que el govern central ha tingut una voluntat de ferro en marcar temps i criteris pel nou finançament al marge de quina sigui la voluntat del govern català i la literalitat de l'Estatut de Catalunya. El motiu; que primer no l'afectés a les eleccions d'ara fa un any, després a les de Galícia i demà qui sap si a les europees. A aquells lectors que siguin incrèduls davant aquesta supeditació de l'interès general a l'interès particular, els puc oferir l'hemeroteca com a notariat de la realitat. En qualsevol cas les evidències són les que són: estem a punt d'arribar al vuitè més d'incompliment de l'Estatut en matèria de

finançament i ni en la música ni en la lletra del que avui està sobre la taula hi ha prou sintonia per pensar que tindrem un acord satisfactori.

LA NOVELTAT, PERÒ, ÉS QUE EL PRESIDENT espanyol Rodríguez Zapatero mostra símptomes d'incomoditat des de fa unes setmanes en aquesta qüestió. El motiu no és cap altre que la més que probable presidència del govern basc a mans del PSE i la derrota del PSG i el BNG, que fa que dos aliats al Congrés de Diputats com eren el PNB i el BNG ara s'hagin esfumat. I sense ells els únics aliats possibles són -al marge del suport poc probable del PP- els catalans. Sense ells i sense els altres abans esmentats, el futur del govern Zapatero és incert. I ZP sap que el suport dels catalans té avui un clàusula prèvia: la resolució del finançament.

AIXÒ HO SAP ZAPATERO I AIXÒ HO HAURIEN de saber els partits catalans. Ho sap clarament l'opinió pública catalana que demana un gran acord amb aquesta qüestió. Per qüestions d'atzar avui els partits catalans tornen a tenir la clau de la governabilitat de l'Estat i seria hora que totes les formacions polítiques catalanes sabessin entendre aquesta oportunitat. La condició és que actuïn de comú acord i amb el sentit de patriotisme que tan poques vegades els partits catalans practiquen. La boca en va plena de patriotisme, però les actuacions responen simplement a un electoralisme a curt termini.

DEL QUE SUCCEEIXI A CATALUNYA el president Montilla en tindrà molta responsabilitat. És el president i ha de liderar, i a més té 25 diputats catalans sota el seu control al Congrés de Diputats. Ningú com ell pot establir criteris que realment siguin determinants. Hauria de ser possible un acord de mínims entre tots els partits catalans. No és demanar gaire, simplement una visió de la situació que qualsevol polític amb sentit

d'Estat tindria. I a més hi ha un altre argument de pes: és el que demana una majoria dels ciutadans d'aquest país. Ara que noves oportunitats apareixen en l'horitzó caldria dir als nostres dirigents polítics que només hi haurà una frustració més gran davant el fet de no assolir un bon acord de finançament: la frustració de veure que els nostres dirigents polítics i els seus respectius partits no ho han fet tot el que tenien a les mans per intentar-ho.